

Villa Dierenparadijs

Dieren in nood!

Christine Linneweer

Illustraties: Melanie Broekhoven

kluitman

Villa Dierenparadijs

◆
Een gezellige beestenboel

◆
Dieren in nood!

◆
*Er zijn nog veel meer leuke Kluitman-boeken.
Kijk op kluitman.nl*

Liza

Met een enorme vaart scheurt de tweeling Merel en Mees Vos op hun fietsen over de dijk langs het kanaal. Ze hebben heel veel haast, want anders komen ze misschien te laat op school. Nou ja, misschien... waarschijnlijk. Ze zijn veel te laat opgestaan! Hun vader, Sjaak Vos, had ze een half uur eerder moeten roepen, maar dat was hij helemaal vergeten. Dat gebeurt wel vaker, want hij is nogal chaotisch. Niet als hij aan het werk is als dierenarts, hoor, dan is hij heel precies. Maar als hij een huishoudelijk klusje moet overnemen van zijn vrouw Gerdine, dan kun je er op rekenen dat er het een en ander mis gaat. Zoals nu.

Gerdine had gisteren nog duidelijk gezegd dat zij er de volgende ochtend niet zou zijn, want ze had afgesproken met een vriendin, in de stad waar ze tot voor kort woonden. Ze

Nur 282/IPP111901

Bisac JUV002000 / JUV025000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Christine Linneweever

© MMXIX Illustraties: Melanie Broekhoven

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

wilde met de trein gaan en zou al vroeg vertrekken. Tegen Sjaak had ze gezegd dat hij dus de kinderen moest wekken voor school. Sjaak had wel opgekeken van zijn boek en had ook wel geknikt, maar het was blijkbaar toch niet goed tot hem doorgedrongen.

Vanmorgen was hij met een verwilderde blik de kamers van de kinderen binnengestormd. 'Opstaan! Hup, eruit! Jullie zijn al veel te laat!' riep hij, terwijl hij de dekbedden van hen aftrok.

Ze hadden zich mopperend razendsnel gewassen, zich aangekleed en hun tanden gepoetst. De boterhammen die hun vader in de tussentijd voor hen gesmeerd had, hadden ze op de fiets opgegeten.

Mees en Merel trappen nog steeds flink door en fietsen nu het dorp in. Ze zijn er bijna! Even verderop is de school. Het schoolplein is leeg, dus iedereen is al naar binnen. Net op het moment dat ze het plein op fietsen, stopt er voor het hek een grote, witte auto.

'Wie is dat? Ik ken die auto niet,' zegt Mees, terwijl hij zijn fiets in het fietsenrek zet.

Merel haalt haar schouders op. 'Ik ook niet.'

Het portier van de auto zwaait open en er stapt een meisje uit dat ze niet kennen. Ze gooit het portier hard achter zich dicht. De auto rijdt weg.

Het meisje draait zich langzaam om naar de school en sloft naar de ingang. Bijna tegelijk met Mees en Merel staat ze voor de schooldeur, die Mees voor haar opentrekt. Met een

grappige buiging laat hij Merel en het meisje voorgaan. Heel even glijdt er een glimlach over het gezicht van het blonde meisje.

Als ze binnen zijn, trekken Mees en Merel hun jassen uit en hangen ze op de kapstok. Het meisje is achter de deur blijven staan en kijkt verlegen rond.

'Waar moet je zijn?' vraagt Mees.

'In de klas van juf Keet. Weten jullie waar dat is?'

'Ja! Wij zitten ook bij juf Keet. Ben je nieuw hier op school?' vraagt Merel.

'Ja, we zijn afgelopen weekend hierheen verhuisd. Mijn vader heeft hier een baan gekregen en nu wonen we dicht bij mijn oma,' legt het meisje uit. Ze kijkt er verdrietig bij.

Mees en Merel kunnen zich er wel wat bij voorstellen. Ze zijn een paar maanden geleden zelf vanuit de stad naar dit dorp verhuisd en daar zagen ze toen best tegen op.

'Ach joh, het went snel genoeg. Wij wonen hier ook nog niet zolang en we vinden het nu hartstikke leuk. Ga maar met ons mee naar juf Keet,' zegt Mees.

Merel doet de klasdeur open en iedereen kijkt op.

'Dag, Merel. Je bent te laat en waar is je broer?' zegt juf Keet streng. Ze kijkt Merel strak aan.

Merel wordt rood. 'Mees is hier, juf. En er is ook nog een meisje dat naar u op zoek is.'

Mees geeft het meisje een duwtje de klas in en glipt dan snel achter haar langs. Samen met Merel schuift hij aan zijn tafel.

De juf ziet het al niet meer, want ze richt haar aandacht op

het blonde meisje. 'Ha, Liza. Kom binnen, dan zal ik je aan de klas voorstellen.'

Liza stapt op de juf af. 'Sorry dat ik zo laat ben, juf,' zegt ze zacht.

Juf Keet lacht naar haar. 'Dat kan natuurlijk gebeuren als je nog maar net verhuisd bent.' Tegelijkertijd kijkt ze even vanuit haar ooghoeken naar Mees en Merel om hen te laten merken dat ze nog niet vergeten is dat de tweeling ook te laat was.

Ze legt haar hand op de schouder van Liza. 'Jongens en meisjes, dit is Liza Hoogendorp. Ze is dit weekend hierheen verhuisd en komt bij ons in de klas.'

Paul en Jaimy, de jongens die helemaal vooraan zitten, fluisteren meteen druk met elkaar.

De juf ziet het. 'Paul en Jaimy, willen jullie even met ons delen waar jullie over zitten te fluisteren?'

Paul schudt zijn hoofd, dus kijkt de juf naar Jaimy. Die krijgt een kleur als vuur.

'Paul zei dat we nu alwéér een nieuweling in de klas krijgen en dat we net een beetje gewend zijn aan de dierentuin van Merel en Mees.'

De klas moet lachen en Merel en Mees lachen mee. Paul zegt wel vaker dingen die misschien niet zo aardig klinken. En in het begin vonden ze hem niet zo aardig. Maar nu weten ze dat hij het meestal niet zo slecht bedoelt. Zeker niet sinds de tweeling een paar weken geleden samen met hun gans Goos de inbrekers die in het dorp al meerdere inbraken hadden gepleegd, hielp aanhouden.

Maar de juf vindt het niet om te lachen. 'Paul, dat grapje van de dierentuin was leuk toen Mees het maakte, maar nu niet meer.' Paul weet het en schudt alleen maar zijn hoofd.

Juf Keet neemt Liza mee naar de tafel waar Merel en Mees ook aan zitten. 'Ik heb hier een plekje voor jou. De boeken en schriften zitten in je kastje en als je iets wilt weten, kun je het zachtjes aan Merel vragen.' Ze schuift de stoel naast Merel naar achteren.

Liza laat zich op de stoel vallen. Als de juf weg is, schuift ze een stukje naar Merel toe. 'Dierentuin?' fluistert ze.

Merel grijnst naar haar. 'Ja, wij heten Merel en Mees Vos. Onze vader is dierenarts en onze moeder heeft een dierenasiel en pension,' legt ze zachtjes uit.

Liza slaat een hand voor haar mond om niet hardop in lachen uit te barsten. De juf kijkt even hun kant op. Snel trekt Liza weer een serieus gezicht. 'O, dan hebben jullie thuis vast heel veel dieren!'

Merel knikt en dan begint de les.

Bij Liza thuis

Als 's middags de schoolbel gaat, stopt iedereen zijn boeken in zijn tas. Voordat Merel en Mees de klas uit kunnen lopen, roept juf Keet hen terug. Als iedereen weg is, wil ze graag weten hoe het kon dat de tweeling vanmorgen te laat was.

Mees legt uit dat hun moeder er die dag niet was en dat hun vader bijna was vergeten om hen te roepen.

'We hebben echt geprobeerd om nog op tijd te komen, maar dat lukte net niet. Morgen is mam gelukkig weer gewoon thuis,' zegt Merel.

Ze beloven dat het niet meer zal gebeuren en dan mogen ze gaan.

Als ze buiten komen, is iedereen al weg, behalve Liza. In de verte zien Mees en Merel hun buurjongens Harm en Luuk nog net wegfietsen.

‘Konden ze niet eens even op ons wachten?’ moppert Mees.
‘Ze hebben wel gewacht, maar toen jullie niet kwamen, zijn ze maar vast gegaan,’ vertelt Liza, die op het stoepje voor de school zit.

‘En moet jij dan niet naar huis?’ vraagt Mees.

Liza schudt haar hoofd. ‘Nee, mijn vader zou me hier weer ophalen met de auto, maar hij belde net dat hij “nog even in een bespreking” zat en dat ik op het plein moest blijven wachten. Nou, dan weet ik het wel. Dat “even” duurt soms echt uren.’ Ze trekt een lelijk gezicht en propt haar mobieltje in haar jaszak.

Merel heeft medelijden met Liza en opeens krijgt ze een idee. ‘Anders kunnen wij je toch wel even naar huis brengen? Je kunt zo bij mij achter op de fiets. Waar woon je?’

‘O, graag,’ zegt Liza blij. ‘Ik woon aan het Schuilinkplantsoen. Weten jullie waar dat is?’

Mees en Merel knikken en kijken elkaar heel even met open mond aan. Het is in de nieuwbouwwijk, waar al die grote, nieuwe villa’s staan.

‘Dat is hier vlakbij. Spring maar achterop, dan brengen wij je thuis,’ zegt Merel.

Liza staat opgelucht op. ‘Dank je wel! Super, dat jullie dat willen doen. Wacht, dan bel ik mijn vader om te zeggen dat hij me niet hoeft te komen halen.’ Ze haalt haar mobieltje weer tevoorschijn en belt. Daarna gaat ze bij Merel achterop zitten.

‘Fietsen maar!’ roept Merel naar Mees en samen rijden ze het schoolplein af, de weg op. Ook al is het niet heel ver, toch

heeft Merel het behoorlijk zwaar. Door het extra gewicht achterop moet ze hard trappen. Tegen de tijd dat ze bij Liza de straat in fietsen, heeft ze een rood hoofd van de warmte.

‘Welk nummer is het?’ vraagt Mees.

Liza haalt haar schouders op. ‘Weet ik eigenlijk niet. Het is het laatste huis.’

Merel en Mees fietsen de straat door en komen dan bij het laatste huis.

Merel kijkt verbijsterd naar de villa. Het is echt een kast van een huis. Heel modern gebouwd, met veel glas en stalen kozijnen. ‘Hier?’ roept ze uit.

Liza springt van de bagagedrager. ‘Ja. Gaan jullie nog even mee naar binnen om wat te drinken? Dat kun je wel gebruiken,’ grinnikt ze als ze het rode hoofd van Merel ziet.

Dat willen Mees en Merel wel. Ze zetten hun fiets tegen de muur van de garage en lopen achter Liza aan naar binnen.

Liza gooit haar tas achter de deur op de grond. ‘Mam! Ik ben thuis!’ roept ze hard.

Uit de keuken komt een lange vrouw met haar lange, blonde haar in een paardenstaart hoog op haar hoofd. Ze kijkt verwonderd naar Liza en Mees en Merel. ‘Ik dacht dat papa je op zou halen bij school?’

Liza trekt een grappig gezicht. ‘Hij had een bespreking. Merel en Mees hebben me thuisgebracht. Ze zitten bij mij in de klas,’ zegt ze.

De moeder van Liza geeft hun een hand. ‘Jullie zijn vast broer en zus,’ zegt ze lachend en ze wijst naar hun rode haren.

Merel en Mees knikken. 'Klopt, we zijn een tweeling.'

'En ze willen graag iets drinken. Merel heeft hard gefietst met mij achterop,' vertelt Liza.

'In de koelkast staat een kan limonade,' zegt haar moeder en ze niest een keer.

'Gezondheid,' wenst Mees.

De moeder van Liza vist een pakje papieren zakdoekjes uit haar zak. Ze niest opnieuw en trekt een zakdoekje uit het pakje. Maar voor ze het kan gebruiken, niest ze opnieuw.

'Dat is drie keer. Morgen mooi weer,' lacht Merel.

Liza neemt Mees en Merel mee naar de keuken. Daar kijkt

de tweeling opnieuw met grote ogen rond. Het is een enorme ruimte en de keuken is echt supermodern. In het midden staat een groot kookeiland en er zijn misschien wel twintig kastjes.

Liza pakt de kan met limonade en drie glazen en wenkt de tweeling om mee te komen. 'Laten we naar mijn kamer gaan, want overal zijn nog mannen aan het klussen. Alleen mijn kamer is al helemaal klaar.'

Aquarium

De kamer van Liza is ook groot, maar ze heeft hem heel gezellig ingericht. Merel is meteen helemaal weg van het blauw-witte behang en de bijpassende dekbedhoes. Mees kijkt vooral naar de posters aan de muur. Het zijn allemaal foto's van dieren. Paarden in een wilde galop door een rivier, honden die achter een bal aan rennen, en een jong poesje dat vanuit een koffiekopje de wijde wereld in kijkt.

In de hoek van de kamer staat een groot aquarium. Mees bekijkt het van dichtbij. Liza komt naast hem staan. Ze pakt een klein potje voer dat op een plankje naast het aquarium staat en gooit er een beetje van in het water. De vissen reageren direct. Ze komen naar het oppervlak en happen naar het voer.

'Wat heb je veel verschillende vissen. Hé, die ken ik wel!'

Mees wijst op kleine zwarte vissen met bolle ogen. 'Dat zijn black molly's. En die met die blauwe streepjes, zijn dat neon-tetra's?'

Liza knikt. Ze vindt het duidelijk leuk dat Mees belangstelling heeft voor haar vissen. 'En dat zijn maanvissen.' Ze wijst naar ronde vissen met zwarte strepen die heel statig door het aquarium zwemmen.

'Jij houdt net zo veel van dieren als wij,' grijnst Mees.

Liza knikt. 'Ja, en daarom vind ik het heel jammer dat mijn

moeder zo allergisch is voor dieren. Ze loopt al te niezen als ze eraan denkt. En haar ogen worden rood en gaan tranen. Ik kan nooit een hondje of een poesje krijgen. Ik mag alleen maar een aquarium. Zo oneerlijk!

‘Misschien moest je moeder net wel niezen door ons! Wij hebben altijd wel een paar haren van honden of katten aan onze kleren. Ook al denken we er nog zo goed om, bij ons thuis zijn altijd overal haren van dieren,’ zegt Mees.

Merel is bij hen komen staan. ‘Ja, wat rot voor je. Maar ook voor je moeder. Ze wil jou misschien best graag een hondje of een poes geven, maar door haar kan het niet. Dat is voor haar ook helemaal niet leuk.’

Liza zucht diep. Zo had ze er nog niet over nagedacht. ‘Ja, je hebt gelijk. Ze vindt honden en poezen leuk, maar als we ergens op bezoek zijn waar ze dieren hebben, gaat het mis. Ze kan ze niet eens aaien!’

‘Zielig voor haar. En je vader? Houdt die ook van dieren?’ vraagt Merel.

‘Ja, die is ook gek op dieren. Mijn oma heeft altijd een hond gehad. En nu heeft ze Belle, een zwarte labrador. Die is zo lief! Gelukkig kan ik nu vaak naar mijn oma, omdat we hier zijn komen wonen. Ze vindt het heel gezellig als ik kom en dan kan ik fijn met Belle spelen.’

‘O ja, je oma. Voor haar zijn jullie toch juist hiernaartoe verhuisd?’ vraagt Mees.

‘Ja, mijn vader zegt dat hij dan beter op haar kan passen. Ze woont alleen sinds mijn opa vorig jaar is overleden en volgens

mijn vader is het niet fijn dat er helemaal geen familie bij haar in de buurt woont. Zelf vindt ze dat onzin. Ze heeft een heleboel bekenden hier in het dorp wonen en met Belle gaat ze elke dag wandelen. Zo blijft ze lekker in beweging.’

Ze kletsen over van alles en drinken limonade. Het is zo gezellig dat de tweeling haast de tijd vergeet. Pas als Merel op haar horloge kijkt, ziet ze dat het al bijna vijf uur is. Ze geeft Mees een stomp tegen zijn arm. ‘We moeten naar huis. Anders komen we vandaag voor de tweede keer te laat.’

Liza pakt de glazen en de kan en loopt met hen mee naar beneden. In de hal staat een grote, breedgeschouderde man met blonde stekeltjes, die net zijn jas aan de kapstok hangt. ‘Hallo, lieverd. Zijn dit je klasgenoten die je thuis hebben gebracht?’

‘Hoi, pap. Ja, dit zijn Mees en Merel Vos. Gelukkig wilden ze dat doen, want anders zat ik nu waarschijnlijk nog op de stoep bij school,’ zegt Liza en ze grijnst.

Haar vader maakt met zijn hand het haar van Liza in de war. ‘Sorry, dat ik niet op tijd kon komen. Het was vandaag zo druk op het bureau. Ik moet allemaal nieuwe mensen leren kennen, handen geven aan agenten, besprekingen voeren.’

Liza haalt haar schouders op.

‘Wij gaan, Liza. Tot morgen!’ roepen Merel en Mees nog en ze lopen naar de deur. Liza zwaait naar hen. ‘Tot morgen!’

Mees en Merel stappen weer op hun fiets en trappen richting

huis. 'Volgens mij werkt de vader van Liza op het politiebureau,' zegt Mees.

Merel knikt. 'Dat denk ik ook. Maar niet als agent. Hij droeg in elk geval geen uniform.'

Politie

Als Mees en Merel thuishkomen, worden ze hartelijk begroet door Goos. Hij staat aan de kant van de eendenvijver naast hun huis en is net van plan om erin te gaan als de tweeling het erf op komt fietsen. Terwijl ze hun fietsen wegzetten, waggelt hij gakkend op hen af en springt in de armen van Merel, die hem direct dicht tegen zich aan drukt.

